

- 2) Is in geval van een inbreuk op de artikelen 81 EG en 82 EG de inbreukmaker verplicht tot schadeloosstelling van de eindverbruiker en van eenieder die aantoonbaar schade te hebben geleden?
- 3) Moet de nationale rechter (nog steeds volgens het gemeenschapsrecht) bij de schadebegroting, bovenop de terugbetaling van de in strijd met het gemeenschapsrecht ontvangen bedragen, degenen die de verboden overeenkomst hebben gesloten of misbruik hebben gemaakt van een machtspositie, ook veroordelen tot betaling van een punitieve schadevergoeding aan de gelaedeerde?
- 4) Moet volgens het gemeenschapsrecht ook de morele schade worden vergoed?
- 5) Moet volgens het gemeenschapsrecht de rechter ook van ambtswege punitieve en morele schadevergoeding toekennen?
- 6) Is de Italiaanse wettelijke verjaringstermijn van één jaar voor schadevorderingen wegens inbreuken op de artikelen 81 EG en 82 EG, te kort en dus in strijd met het gemeenschapsrecht?
- 7) Begint volgens het gemeenschapsrecht de verjaring van de schadevordering te lopen op de dag waarop de inbreuk op de artikelen 81 EG en 82 EG is gepleegd, of op de dag waarop zij is beëindigd?
- 8) Is sprake van een schending van het communautaire mededingingsrecht en/of van de fundamentele beginselen van het gemeenschapsrecht (inzonderheid van de artikelen 6, lid 1, en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens), wanneer een nationale wettelijke bepaling als artikel 3, lid 2, van Italiaanse wet nr. 287 van 10 oktober 1990 de consument of in elk geval de derde die schade heeft geleden wegens een onrechtmatige overeenkomst die nietig is ingevolge artikel 81 EG of wegens een bij artikel 82 EG verboden misbruik van machtspositie, verplicht zich met zijn schadevordering tot een andere rechter te wenden dan die welke op grond van de waarde van de vordering en territoriaal bevoegd zou zijn ingevolge de gewone nationale bevoegdheidsregels, nu artikel 33 van wet nr. 287/90 meer kosten en langere termijnen teweegbrengt dan het geval zou zijn indien de gewone nationale regels inzake territoriale en materiële bevoegdheid en de waarde van de vordering werden toegepast?
- 9) Is sprake van een schending van het communautaire mededingingsrecht en/of van de fundamentele beginselen van het gemeenschapsrecht (inzonderheid van de artikelen 6, lid 1, en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens), wanneer een

nationale wettelijke bepaling als artikel 3, lid 2, van Italiaanse wet nr. 287 van 10 oktober 1990 de consument of in elk geval de derde die schade heeft geleden wegens een onrechtmatige overeenkomst die nietig is ingevolge artikel 81 EG of wegens een bij artikel 82 EG verboden misbruik van machtspositie, verplicht zich met zijn schadevordering tot een andere rechter te wenden dan die welke territoriaal bevoegd zou zijn op grond van de vestigingsplaats van het verzekeringskantoor waarmee de gelaedeerde de overeenkomst heeft gesloten en waar hij zelf zijn woonplaats heeft, ook wat de verschillende proceskosten betreft naargelang de ene of de andere oplossing wordt gekozen?

- 10) Brengt het gemeenschapsrecht voor de nationale rechter de verplichting mee de daarmee strijdige nationale bepalingen buiten toepassing te laten, althans ze uit te leggen conform het gemeenschapsrecht?

Beroep, op 17 december 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Helleense Republiek

(Zaak C-526/03)

(2004/C 71/09)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 17 december 2003 beroep ingesteld tegen Helleense Republiek door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door G. Valero Jordana en M. Konstantinidi, leden van haar juridische dienst.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat de Helleense Republiek, door niet alle maatregelen te treffen die nodig zijn om het stedelijk afvalwater van de ruimere regio Athene te onderwerpen aan een behandeling die verder gaat dan een secundaire zuivering, alvorens het in het kwetsbare gebied aan de binnenkant van de Saronische Golf wordt geloosd, de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens artikel 5, lid 2, van richtlijn 91/271/EEG van de Raad van 21 mei 1991⁽¹⁾ inzake de behandeling van stedelijk afvalwater, zoals gewijzigd bij richtlijn 98/15/EG van de Commissie van 27 februari 1998, die richtlijn 91/271 van de Raad heeft gewijzigd ten aanzien van enkele in bijlage I vastgestelde voorschriften;
- de Helleense Republiek in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

- Het geschil betreft niet de kwalificatie van de Saronische Golf als kwetsbaar gebied, maar het ontbreken, voor het stedelijk afvalwater van de ruimere regio Athene, van een behandelingssysteem dat verder gaat dan een secundaire zuivering, alvorens het afvalwater in het kwetsbare gebied wordt geloosd.
- Het is onomstreden dat, bij het verstrijken van de door de Commissie in haar met redenen omkleed advies gestelde termijn, maar ook nog ten tijde van het instellen van het onderhavige beroep, het stedelijk afvalwater van de installatie van Psytalleia geen behandeling krijgt die verder gaat dan een secundaire zuivering.

(1) PB L 135 van 30.5.1991, blz. 40.

Verzoek van het Tribunale di Cagliari van 20 oktober 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Marco Antonio Scalas en Renato Lilliu en Regione Autonoma della Sardegna

(Zaak C-529/03)

(2004/C 71/10)

Het Tribunale di Cagliari heeft bij beschikking van 20 oktober 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 9 december 2003, in het geding tussen Marco Antonio Scalas en Renato Lilliu en Regione Autonoma della Sardegna, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen de volgende prejudiciële vragen gesteld over de geldigheid van beschikking 612/97⁽¹⁾ van de Commissie in verband met de volgende gebreken:

- a) onbevoegdheid van de Commissie om de bestreden beschikking vast te stellen wegens schending van de artikelen 32, 33, 34, 35, 36, 37 en 38 EG in hun onderlinge samenhang gelezen;
- b) schending van de voorschriften die de procedure van artikel 88, lid 1, EG regelen;
- c) schending van de voorschriften die de procedure van artikel 88, leden 2 en 3, EG regelen;
- d) motivering van de beschikking voldoet niet aan de eisen van artikel 253 EG juncto artikel 88, lid 3, EG en artikel 87, lid 1, EG;
- e) schending en onjuiste toepassing van verordening 797/85⁽²⁾ van de Raad betreffende de verbetering van de doeltreffendheid van de landbouwstructuur;

- f) schending en niet-inachtneming van de „criteria voor de steun aan landbouwbedrijven in moeilijkheden” en van de „communautaire richtsnoeren voor reddings- en herstructureringssteun aan ondernemingen in moeilijkheden”;
- g) Schending van het vertrouwensbeginsel.

(1) PB L 248 van 11 september 1997, blz. 27.

(2) PB L 93 van 30 maart 1985, blz. 1.

Beroep, ingesteld op 22 december 2003 tegen de Bondsrepubliek Duitsland door de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak C-538/03)

(2004/C 71/11)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 22 december 2003 tegen de Bondsrepubliek Duitsland beroep ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door N. Yerrell lid van haar juridische dienst, en H. Kreppel in het kader van de uitwisseling met nationale ambtenaren bij de juridische dienst van de Commissie gedetacheerde rechter in een Arbeitsgericht, als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het het Hof behage:

1. vast te stellen dat de Bondsrepubliek Duitsland in strijd handelt met het beginsel van gelijke behandeling van mannen en vrouwen, zoals neergelegd in de artikelen 1, 2 en 5 van richtlijn 76/207/EEG⁽¹⁾ en in clause 4 van de bijlage bij richtlijn 97/81/EG⁽²⁾ van de Raad betreffende de door de Unice, het CEEP en het EVV gesloten raamovereenkomst inzake deeltijdarbeid,

doordat zij vrouwen, die verreweg het grootste deel van de minder dan 18 uur per week werkende deeltijdwerknemers in Duitse overheidsdienst uitmaken, indirect discrimineert doordat

- a) krachtens § 14, lid 2, van het Bundespersonalvertretungsgesetz en de met dit voorschrift overeenkomende regelingen in de deelstaten

— Bayern

— Berlin

— Bremen

— Hessen

deeltijdwerknemers die normaal gesproken minder dan 18 uren per week, respectievelijk